

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Bertel Dahlgaard: Jeg kender godt den Metode; naar man giver en Vurdering af en økonomisk Politik eller økonomisk Linie, der er fulgt, siger den paagældende: Sig mig, hvilke ganske bestemte Beløb drejer det sig om? Hvis jeg saa nævner dem, siger Finansministeren: Ja, men De har jo selv været med til at bevilge dem. Det er rigtigt, jeg har været med til alle disse Bevillinger, men de, der sidder i Finansudvalget, ved, at der er givet Tilslutning til mange Bevillinger, der har været Betænkelighed ved. Jeg mener den højtærede Minister det godt, men jeg har den Anskuelse, at Ministeren bør udøve sin Kontrol med Finansstyret i det hele taget med noget større Styrke.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg ønsker blot at konstatere, at det ærede Medlem ikke med et Ord har kunnet paavise en eneste væsentlig Disposition i hele denne Periode, om hvilken han over for dette Ting kunde sige, at den var forkert, den burde ikke have været gennemført, men i Stedet for har holdt sig til Almindeligheder. Det behøver man ikke at have været Indenrigsminister eller at hedde Bertel Dahlgaard for at præstere, det kan selv almindelige Mennesker rundt omkring i Landet præstere; men her i denne Sal maa det dreje sig om Realiteter, og det ærede Medlem skylder mig, naar han endelig vil optræde som Kritiker, at vise, paa hvilke Omraader der er sket reelle Fejl i Dispositionerne. Det havde han staaet sig bedre ved, og vi havde faaet større Klarhed.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Bertel Dahlgaard: Den højtærede Minister misforstaar hele Tiden Situationen. Her er ikke Tale om en ganske bestemt Disposition, men om en Tendens. (*Bomholt:* Vær nu ikke fornærmet!). Nej, det har jeg ingen Grund til at være. Der er Tale om en Tendens, der er i en Tid som denne, der har haft en saa overordentlig stor Betydning, Tale om, at jeg har følt, at der ikke blev øvet tilstrækkelig Kontrol af Finansministeriet. Den Anskuelse kan den højtærede Minister ikke tage fra mig.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram har Ordet for en kort Bemærkning.

Jørgen Gram: Jeg maa over for den højtærede Udenrigsminister hævde, at jeg ikke har trukket mig tilbage paa noget Punkt; jeg har blot slaaet fast, at Mindretallet dernede absolut vil have Interesse i at faa at vide, om de for Fremtiden kunde faa et Tilsagn om, at Selvbestemmelsesretten kunde gælde for dem. Det har for øvrigt ogsaa de, der først har bekendt sig som tyske, men nu har givet til Kende ogsaa over for den højtærede Udenrigsminister, at de vil høre Norden til i Fremtiden og at de passer bedre der end mod Syd. Hvis man kunde skaffe dem et saadant Tilsagn, vilde de alle have et Haab at leve paa. Nu er det ikke sikkert, at den højtærede Udenrigsminister er Udenrigsminister ret længe, saa et Tilsagn fra ham i Dag vil ikke have saa stor Betydning, men da den højtærede Udenrigsminister jo i alle Tilfælde vil være et betydende Medlem af sit Parti om ikke dets Formand inden ret længe, vil jeg gerne spørge, om den højtærede Udenrigsminister, saa længe han er Udenrigsminister, vil virke for, at der paa Fredskonferencen gives Befolkningen dernede det samme Tilsagn, som vi kender fra 1866, om, at de engang, hvis de tilkendegiver Ønsket derom og de gennem deres Afstemning viser, at der er Styrke nok i deres Danskhed, kan faa et Haab om at komme hjem, ligesom vi kom hjem i 1920. Jeg tror, at det vil have uendelig Betydning, hvis man kan faa slaaet fast, at man fra den Side vil virke for, at de kan faa dette. Det er os der maa hjælpe dem. Den lille Befolkning, enten vi tager dem, der er Danske, eller vi tager flere med, kan ikke sætte det igennem selv. Det er kun Svar paa det, jeg ønsker.

Udenrigsministeren (Christmas Møller): Det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram tillagde i og for sig ikke mine Udtalelser megen Betydning, men vilde alligevel gerne have at vide, om man vilde give Befolkningen i Sydslesvig et Tilsagn. Hvorledes kan vi give et Tilsagn, som det ærede Medlem Hr. Erik Appel omtalte skulde gælde en Selvbestemmelsesret om 60—90 Aar? Jeg afviser en Betragtning om at sammenligne 1866 og et saadant Tilsagn i 1945. Der kan ikke drages en Sammenligning mellem det nordslesvigske Spørgsmaal og den Løsning, der fandt Sted her, og det Spørgsmaal, der foreligger i Sydslesvig. Der kan ikke drages nogen Sammenligning, og det ærede Medlem og hans Parti ved det, thi ellers kunde det ærede Medlems Partis Ordfører og Formand ikke have udtalt sig, som han gjorde det om det lille danske Mindretal i Sydslesvig, idet